

Inserati se sprejemajo in velja tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija na Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Liogovih ulicah šte. 7.

Izhaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Kranjcem in Primorcem v prevdarek.

Vedno bolj pogosto primorani so Slovenci ozirati se na svojo zapadno mejo, tje, kjer mejašijo na novo italijansko kraljestvo. V kratkem času je vzrastlo to kraljestvo na podlagi narodne ideje iz malih početkov do velike sile in moči. Dokler je zedinjevalo v sebi laške elemente, podpirala ga je Evropa. Pa zdaj je italijanski narod do malih izjem združen v Italiji; zdaj je začela Italija že škiliti po deželah, ki niso laške. Ali jo bo tudi pri tem podpirala Evropa? Nas Jugoslovane smatrajo Lahi za narod, s katerim se sme početi, kar se hoče, in čedalje očitneje kažejo svoje želje po Gorici, po Trstu, po Istri in Dalmaciji. Dalmacijo bodo branili Dalmatinci sami, ter bodo Lahom dokazali, da tam živi in gospoduje krepek slovenski rod. V Goriški, v Trstu in Istri, z eno besedo v avstrijskem Primorju pa imamo Slovenci varovati strogo slovenske interese (koristi). Slovenski Primorci so že dostikrat in dosti jasno povedali in pokazali, da ne marajo za Italijo. V našej koristi je, da ostanemo pod Avstrijo, in mi vidimo v združenju z Italijo svoj pogin.

V tem mnenju pa se srečamo tudi z večino laškega prebivalstva na Goriškem. Ravno sedaj so se na Goriškem obhajali shodi in se podpisuje na desnem bregu Soče spomenica, katera odločno protestira proti vsakemu vtelesenju v Italijo; in to spomenico podpisujejo tudi Italijani. To početje je dobro, in treba bi bilo še bolj glasno vpiti, da bi Evropa vedela, da Goriška ne želi laške vlade, da se tedaj italijanski grabeži ne morejo opirati na mnenje ljudstva, katero hočejo „rešiti.“

Vendar to po naših mislih še ne zadoštuje. Goriška in Istra ste premajhni deželi; slovenski in laški element si tam vago držita; pa laškemu se je do zdaj vedno prednost dajala. To je ravno kriva politika avstrijska, da je zvesti element slovenski vedno zatirala; tako se je lahonstvo vedno bolj utrjevalo, — lahonstvo pravimo, ker pogoste končnice na — ig in — ich, ki jih nosijo imena primorskih „Italjanov“ nam svedočijo, da so to po večini le pollaščeni Slovani. Goriška in Istra ste slovenski deželi in slovenski živelj mora spet do veljave priti, potem bo rasla v teh krajih zopet avstrijska ideja. Da je pa mogoče bilo, zvesti slovenski živelj tako odriniti in potlačiti, temu je krivo le, ker so dežele premajhne, živelj slovenski je bil preslab sam po sebi, in tako bo ostalo, dokler je avstrijsko Primorje na toliko deželic razdrobljeno.

Ti razkrhani kamenčki se ne bodo mogli ubraniti laškemu navalu. Zato so previdni državniki že davno spoznali, da je treba proti Italiji položiti na jugu Avstrije en velik in močen vogelni kamen, in ta vogelna skala zamore biti le — zedinjen narod slovenski.

Že večkrat smo obračali pozornost naših čitateljev na izjave časopisa „Augsburger Post“, v katerih je bilo dokazano, da je treba Slovenije na avstrijskem jugu. Le po njej je mogoče zatreti tuji, Avstriji sovražni duh italijanski.

Avstrijski državniki tega do zdaj še nečejo sprevideti, to nas pa ne sme motiti, obračati moramo zopet in zopet njih pozornost na avstrijski jug.

Konečno bodo na Dunaji vendar spoznali važnost zvesto-avstrijskega živelja slovenskega. Zedinjena Slovenija ima še preveč na-

sprotnikov, največ pa na nemški strani, posebno od strani štajerskih in koroških Nemcev, ko bi hoteli k sebi potegniti južne dele teh dveh dežel. Za to se nam zdi bolj politično, če mi za sedaj Koroško in Štajersko pri miru pustimo, ter tirjamo samo združenje Kranjske, Goriške in Istre, ki naj bi se združile pod starodavnim imenom „Ilirija“ ali „avstrijsko Primorje“, ali pa pod kakim drugim imenom; slovenski živelj naj se proglasi kot gospodujoči in slovenski jezik naj se vvede v šole in vrade, tako bo lahonstvo v teh deželah zginilo, in izredilo se zvesto-avstrijsko prebivalstvo.

Za tako združenje bi se morda zamogli ogreti tudi na Dunaji, ker v teh deželah ni Nemcev, za laški živelj pa se morda ne bodo več toliko potegovali, odkar so njegove nakane znane. Mi predlagamo: naj se snide shod veljavni mož iz Kranjske, Goriške in Istre, da se pomenijo o združenju teh dežel, in volijo iz sebe deputacijo, katera ima te sklepe dunajski vladi in svetli cesarski hiši najponižnejše naznaniti.

Tu ne gre za raztrganje kake dežele, kakor bi bilo pri vtelesenju južne Štajerske in Koroške, ampak za združenje treh slovenskih dežel v eno kronovino z enim deželnim zborom in enim cesarskim namestnikom. Zato zapreke niso tako velike, in mislimo, da bi se to dalo doseči. Tistim pa, ki s takim rešenjem slovenskega vprašanja niso zadovoljni, omenimo, da bi bilo za prvi pričetek s tem dosti pridobljenega, pozneje pa bi se videlo, kaj bo s slovenskimi Štajerci in Korošci. Zastran Istre, kjer so Hrvatje v večini, pa omenimo, da bi se lahko oziralo na njihove posebnosti in Ister-

Boštjan goljufan.

Iz Celja, 14. aprila.

Dnevi so sicer resni, toda ne morem si kaj, da Vam ne bi poročal o šaljivi dogodbi, ki je tukaj vzbudila mnogo smeha. Une dni pride neznan možicelj v Moste, v Teharski fari blizu Celja. V ondašnji gostilni popraša, kateri mož bi bil kaj narbolj prebrisan v celi soseski. Hitro ga stuhajo ter mu kažejo, da nekov mož, imenujmo ga Boštjan, bi bil morda narbolj „gšajt“, ter ima v bližnjem celjskem mestu z visokimi gospodi vedno obilno opravkov. Ptujec se poda v njegovo hišo ter mu razodene sledečo skrivnost: „Jaz pridem ravno iz Ljubljanske ječe, kjer sem bil zaprt z nekim hudobnežem, ki ne bo prišel iz kajhe. Leta moj tovarš mi je razodel, da tukaj v Mosteh, ne daleč od ceste, je pod vrbo, ki ima 3 vrhe, zakopan lonček s 56 velikimi cekini. Tukaj imam podobo one vrbe in pa prostor narisan, kjer ležijo cekini; naslikal mi je to podobo moj tovarš, da vrbo lože najdem. Ali bi ne bili Vi, ki slovite za narbolj prebrisanega moža v celi okolici, tako prijazni, da mi pomagate

iskati kraj, kjer je „šac“ zakopan? Se ve pred mrakom ne smeva tje iti, da naju kje ne zapazijo drugi ljudje“. Prebrisan Boštjan mu veselega srca obljubi vso svojo pomoč pri iskanju in kopanju, ker mu je bila obljubljena polovica zakopanih cekinov. Ko se zmračí, gresta vrbe s 3 vrhovi iskat, ktero tudi srečno najdeta. Zdaj začneta zemljo okrog drevesa razkopavati in kmalo vdari eden z motiko ob veliko kupico, ktero rahlo izvleče in glej, res v njej blišči rumenkasti — cekini. Verno neseta kupico na Boštjanov dom, kjer v neki stranski sobici — skrivaj — preštevata najdeni zaklad. Ptujec reče na to našemu prebrisanemu Boštjanu: „Veste kaj, moj tovarš v ljubljanski ječi mi je še nekaj drugega razodel. Na nekem prostoru blizu Buda-Pešte je skrit še drug lonec s samimi srebrnjaki. Shranite za zdaj Vi vse te cekine; jaz se podam za nekaj dni v Pešto in kedar se povrnem, bova te cekine po bratovsko razdelila. Samo prosim Vas, dajte mi na račun 20 goldinarjev in ker imate konja v hlevu, zapeljite me v Celje, 3 forinte vam plačam za vožnjo. Boštjan vam je z vsemi ponudbami zadovoljen, posodi 20 for., poskrije

varno lonček z velikimi cekini, vpreže slepo kljuso v temni noči ter svojega toliko dobrega prijatelja popelje v bližnje mesto Celje. Tu prideta do velike gostilne Str. poleg kolodvora in ptujec veleval Boštjanu: „Veste kaj, zdaj bote vi lepo konja spregli ter ga spravili v hlev, jaz pa grem v gostilno, da naročim za sebe sobo in obema dobro večerjo.“ Dobro, dobro, le pojdite hitro, pridem za vami, reče in kmalu je kljuse v hlevu privezano. Potem se naš Bošte poda v gostilno sobano ter vpraša, kje da je uni mož, ki je sobo in večerjo naročil — toda nihče ne ve o njem kaj povedati. „Kaj ali ni bil ravno kar tukaj?“ „Ne, ga nisimo videli.“ Zdaj vstajajo Boštjanu lasje na kvišku; „kaj če se je povrnil na moj dom in mi ondi vse cekine odnese?“ V temni noči si ne upa vpregati slepega kljuseta, temveč kar peš jo na vso sapo pobriše domu, da otme lonec s cesarskimi cekini. V hiši spava vse mirno; strahoma stikuje Boštjanova roka po kraju, kjer sta poskrila cekine in res: zdaj si oddahne; veliki cesarski cekini so še vsi shranjeni v loncu. Drugo jutro vzame par cekinov ter se poda vnovič v Celje, da bi kje

ski Hrvatje bodo gotovo [srečni, ako jih rešimo laške mōre, ki jih zdaj tlačī.

Stvar je resna in od sile važna, zato potrebuje resnega prevdarka. Rodoljubi na Kranjskem in Primorskem nam bodo gotovo pravdali, da so proti združenju cele Slovenije za sedaj še presilne zapreke, in da je pametno in politično, da se za sedaj zadovoljimo s tem, kar je doseči mogoče, ter da je združenje Kranjske, Goriške in Istre za sedaj prvi mogoči korak do zedinjene slovenske domovine. Isterskim Hrvatom pa gotovo ne bo žal, ako se združijo s Kranjsko. Uvideli bodo, da se jim za sedaj ni mogoče združiti s trojedno kraljevino, da pa jim bode pri slovenskih bratih vendar desetkrat bolje, nego pod vladolahonov. Na male lahonske naselbine po isterskih mestih se bo oziralo, kolikor bo mogoče, toda velika slovanska večina se ne bo njim na ljubo v šolah in vradih poitalijančevala, ampak oni bi se morali našega jezika učiti, ki je deželni jezik. Le tam, kjer Italijani v večem številu kot narod skupaj živijo, kakor na jugozapadu Goriške dežele, le tem bi se moral narodni jezik v šolah in vradih pustiti, da bi se ne imeli pritoževati zaradi iste napake, ktera nas Slovence zdaj tolikanj teži.

Tako zahteva pravica, in nič drugače, naj laški rovarji potem vpijejo, kolikor hočejo. Avstrijsko Primorje je slovansko, in zvesti slovanski živelj mora priti do veljave, potem se Avstriji za njeno jugozapadno mejo ni treba bati. Na podlagi te ideje naj se snidejo veljavni možje iz Kranjske in Primorja, in na podlagi te ideje naj skušajo avstrijske državniške pridobiti za novo slovansko deželo, za združeno avstrijsko „Ilirijo“ z narodno vlado, narodnim jezikom, in nekoliko samoupravo (avtonomijo). Ta „slovenska Ilirija“ bo zadosti močna, da sčasoma tudi južno Štajersko k sebi potegne.

Nadejamo se, da naše besede ne padejo na kamnita tla, temveč da sad obrodē v prid in blagor našemu narodu; priporočamo jih še enkrat živo v prevdarek vsem rodoljubom in domačim listom po Kranjskem in v Primorji.

Po volitvah.

Volitve za mestni zbor ljubljanski so končane. Kako. povemo na kratko, če rečemo, da

čudnega možiceljna zopet našel. Gre v gostilno k L. —, pokaže cekin in prejme za-nj celih 8 forintov, poprašuje po ptujcu, pa ga ne more zaslediti. Gre potem k svojemu bratu, ter mu vso čudno dogodbō razodene. „Kakšni so pa ti tvoji cekini?“ „No le poglej no“. „He dragi bratec — ti cekini so iz nekove — čudne — zlatnine — ali ne vidiš: to so le same tutke za igro (Spielmarken). O kje je tvojih 20 forintov, ki si jih dal ptujcu?... „Jeli mogoče“, zdihuje ubogi Boštjan? „Jeli mogoče, da je mene, prebrisano glavo, ta ptujec opeharil?“ — Reč se naznani celjski policiji — ta pa omiljuje ubogega Boštjana, kajti vse stikanje in iskanje je bilo zastonj — izurjeni goljuf jo je že o pravem času pobrisal. Naš prebrisani Boštjan pa ima škodo in kar je hujše — na vrh tudi še sramoto. —

O enakih goljufijah s takimi ponarejenimi cekini se je že koncem preteklega leta po naših krajih mnogo govorilo; tudi žendarmarija je goljufa iskala toda brez uspeha. Pazi toraj, dragi moj, preden dozdevne cekine sprejmeš ali jih zmenjaš, drugače boš tudi ti Boštjan goljufan.

smo tam, kjer smo bili poprej. Tretji razred držimo krepko v rokah, prva dva razreda pa branijo nasprotniki z vsemi močmi. Naskok, ki smo ga naredili na prvi razred, nam je spodletel; ograje nasprotnikove so trdne, njegovi vojaki so se trdovratno držali, spravili so na volilno borišče vse, kar je le moglo hoditi ali laziti. Tudi naših volilcev nekteri so se hrabro držali, šli so radi in veseli v boj; drugi žalibog so se pa po kotih in goščah poskrili, in tako je bila naša moč preslaba.

Lahko bi se pohvalili, da smo od lanskega leta nekoliko napredka storili, lani nam je manjkalo poprek okoli 40 glasov, letos pa le 30; pa ta mali napredek nas ne more razveseliti, če pomislimo, kaj bi bili lahko dosegli, če bi bili našinci vsi svojo dolžnost storili. Nasprotni volilci že komaj čakajo, kedaj pride čas, da zamorejo svoje glasove oddati, naše je pa treba s „vorspanom“ do rotovža potegniti, treba jih tiščati, moledovati, navduševati, zaklinjati, pa še v stran vbežē, še nas prekanijo, če le morejo. Je li to hrabro slovensko srcē? Ali ni sramota, da nas je treba v ogenj goniti, kakor strahopetne vojake, in nam kanone za hrbtom nastavlјati, da ne moremo več nazaj ubežati?! Tako slabo, kakor mnogi prostaki obnašalo se je tudi nekaj častnikov, to je mož, ki bi morali drugim v zgled biti, ki so pa raje šli po svojih opravih kakor na volišče, češ, kaj vse to mene briga, naj se borē, kakor vedō in znajo. Je li to govor narodnih mož? Se li smejo tako razlagati njihove dolžnosti? Tako se dela pri nas, in potem hočemo še zmagati, potem se hočemo pritoževati čez svojo osodo! Vsak narod je svoje lastne sreče kovač, in vsak narod ima vlado, kakoršno zasluži.

Ogrenilo nam je volitveni boj po vrhu še poročilo, da je več naših volilcev, ki so se vedno k narodnjakom prištevali, uskočilo v nasprotni tabor, — vrli značaji, odpadniki. Ne bodo tega sicer javno priznali, ker se hočejo na obe strani sladke delati, pa se bodo pri obeh strankah ogrdili. Nasprotno pa je več poštenih Nemcev z nami glasovalo, ki so rekli, da hočejo biti zvesti oni deželi, katera jih redi in živi, ter jim je postala druga domovina. Na take poštenjake, na našo sramoto bodi to povedano, se smemo bolj trdno zanašati, nego na domače omahljivce in strahopetnike.

Ako hočemo skušnje iz letošnjih volitev porabiti v poduk za prihodnje leto, treba nam je zapomniti to le: Naše prosto ljudstvo je potrebno še poduka, navduševanja in ojačenja moralne snage. Vojak ne potrebuje samo kruha in mesa, ampak potrebuje tudi moralne moči. On mora vedeti, zakaj gre v boj, in vedeti, da je stvar, za katero se bori, pravična in sveta. Potem se bo rad žrtvoval, z veseljem vse nadloge pretrpel, in se tolažil z zavestjo, da je kri prelil za dobro, za vzvišeno idejo, da je svojim rojakom in svojim potomcem z njo koristil. Tako je treba tudi volilca prvič podučiti, kaj so volitve, čemu so volitve, in drugič navdušiti ga, da voli za pravično stranko. Ta poduk in to navduševanje pa naj se godi osebno in ustmeno, pa tudi pisмено po knjigah in časnikih; domoljubi naj povsodi nagovarjajo, ljudi, da se bodo naročevali na slovenske časnike. Vsak volilec, ki je že več let naročen na kak slovenski časnik, ne samo da sam z veseljem volit gre, on še druge nagovarja in navdušuje, kakor imamo dosti izgledov celō pri prostih kmečkih ljudeh.

Tiste pa, ki ne vedō, za kaj da grē, ki nikoli nič ne čitajo, take je treba toliko vlačiti in priganjati, da se naposled vdaajo. Širite

tedaj med ljudstvom domače knjige in časnike pa ne opustite ob enem ustmenega poduka. Tistim pa, ki hočejo biti častniki v domači stranki, pa nič ne storē za njeno zmago, takim je treba povedati brez bojazni, da naj storē svojo dolžnost. Kedar se kdo povzdigne na kako častno mesto, naj se gleda zlasti na to, ali ima za to veselje in zmožnost ali ne.

General Skobelev ne bi bil slaven postal, ako bi bil v glavnem stanu sedel, in tam jedel in pil, pa ne zmenil se, kaj njegovi vojaki delajo; ampak ker je stal vedno v najhujšem boji, tam vojake navduševal in jih vodil, ter tako k zmagi peljal, zato je slaven postal. Tako bomo hvalo vedeli le tistim narodnim možem, ki se z nami vred borē, in v času boja nam pogum dajejo, ne pa tistim, ki se v času boja skrijejo, ter še le po zmagi pridejo na dan. Tako mora biti in nič drugače, vsak mora svojo dolžnost storiti, potem še le bomo zmagovati začeli.

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. aprila.

Avstrijske dežele.

Od cesarja bili so te dni ti-le gospodje odlikovani z redom zlatega runa: Nadvojvodje Franc Ferdinand, Leopold Salvator, Karl Štefan in Eugen, grof Moric Eszterhazy, major grof Goes, grof Wrba, pl. Majlath, general knez Turn in Taxis, ministerski predsednik knez Auersperg, grof Richard Belcredi, vojvoda Rudolf Croy-Dülmen, grof Trauttmansdorff-Weinsberg, poslanec grof Karolyi, knez Schönburg-Hartenstein, tirolski c. namestnik grof Taaffe.

Pri ministerstvu za uk in bogostastje so se pričele 15. t. m. obravnave deželnih šolskih nadzornikov, kako bi se odpravile napake sedanjega šolstva zlasti na srednjih šolah. Minister Stremayr se teh konferenc ne vdeležuje, ker se je že pred nekimi dnevi z Dunaja podal v Krapinske toplice. Pomenljivo je, da sedaj celo najbolj liberalni listi priznavajo napake novega šolstva, in naštevajo njihovo odpravo, samo modrijani ljubeznjive „Laib. Schulzeitunge“ jih ne zapazijo in preslavljajo novo šolo ravno tako, kakor da bise bila še le včeraj ustanovila. Če bi gospodov Simov itd. ne poznali, bi mislili, da se bodo tudi njim enkrat oči odprle in da bodo videli, kar zdaj trdovratno taje; tako pa bi si upali prej dopovedati slepcu, kakšne da so barve, kakor pa tem „izglednim“ učiteljem, kakšna da mora šola biti, če hoče zadostovati svoji pravi nalogi.

Kvotni deputaciji obravnavate razmere zaradi tistih 80 milj. gld., ki jih država dolžuje narodni banki. Poročilo ogerske deputacije je izdelal dr. Falk ter v njem dokazuje, da Ogerska glede tega dolga nima čisto nobenih dolžnosti; vendar pa je deputacija pripravljena z avstrijsko deputacijo reč ustmeno obravnavati, konečni sklep o tej reči pa prepustiti ogerskemu državnemu zboru. Prva skupna konferencija je imela biti 15. t. m. in dr. Herbst je pri tej priliki imel staviti odločni predlog, da naj ogerska deputacija izreče, da hoče ogerskemu zboru priporočati, da naj prevzame en del omenjenega dolga. Način, kako da se bode to zgodilo, bode takraj litavska deputacija odločila.

Vnanje države.

Hercegovinskih vstašev načelniki so bili te dni v Cetinji, kamor so jih bili poklicali, in so po noči 14. t. m. odšli nazaj proti Popovu, da pod črnogorsko zastavo zo-

pet prično boj, ker so sklenili Turkom po nobenem načinu se ne vdati.

Srbski vradni list objavlja neko naznanilo iz Vranje in sosednih občin, ki zahtevajo zedinjenje s Srbijo.

Rusija hoče z Rumunijo skleniti novo pogodbo, ki ima nadomestiti §. 8 dosedanje pogodbe, ki je vsled sklenitve miru zgubil svojo veljavo. — Veliki knez Nikolaj se je 13. t. m. peljal po Bosporu proti Črnemu morju, da ogleda od Turkov zasedene kraje.

Turški vladi, velikemu knezu Nikolaju in vnanjim poročnikom je grški patriarh izročil pismo, v katerem oporeka proti temu, da so si Bulgari v večih mestih prisvojili grške cerkve. — Egiptovski princ Hasan se koncem tega tedna zopet vrne nazaj v Egipt. — V Volo vedno dohajajo turški vojaki, katerih je v Tesaliji že 5000. Angleški konzul je došel v Volo, da bode preiskoval umor angleškega dopisnika Ogleja.

Izvirni dopisi.

Iz Dobrujske občine, 14. aprila. (Surovost. Slabe ceste.) Žalostni dogodki, o katerih se tako pogostoma čuje semtertje, morajo z žalostjo napolniti vsakega poštenega človeka. Mnogo se govori in piše o napredku v vsakem oziru, o pravem razumu današnjega časa pa se le malo misli. Prečastita duhovščina si sicer na vso moč prizadeva opravljati vestno in natančno svoj posel, ter svari, opominja, graja, pa vse to le malo, ali pa nič ne pomaga pri spridenih ljudeh. Mnogo k temu pripomorejo brezštevilne krčme in umazane šnopsarije ali žganjarije, kjer vodo in špirit prodajajo za pijačo. Po teh besnicah se potikujejo fantje in pobivajo ter se pajdašijo z ljudmi, ki so bili nekdanj slabi delavci pri železnicah in jih sedaj po šubu ali odgonu na občinske stroške iz Hrvaškega in od drugod tirajo domu. Ti ljudje se pravega, resnega dela boje, in se rajši potikajo po imenovanih žganjarijah, kjer zapijo zadnji sold, kakor da bi šli za pošteno plačo delat k kakemu kmetu. Nasledek takega pobivanja je navadno prepir in naposled tepež.

Tako se je godilo v Bizaviku 7. in 11. t. m., pri kateri priliki so nekteri malopridneži hudo ranili nekega fanta, ki je na pomoč prišel nekemu drugemu, kterega so ravno pretepali. Z nožem so ga zbadali, da je imel 12 ran, katerih mu je zdravnik 9 zašil. Res je sicer, da hudobneži ne more vedno kak čuvaj stati za hrbtom, toda če bi gosposke več po zornost obračale na šnopsarije, bi se mnogo stroškov občinam prihranilo in veliko manj hudodelstev doprinašalo. Zlasti bi želeli, da bi se tisti, ki jih zasačijo, ostreje kaznovali. Ko bi ne bili nekteri izmed tukajšnjih rogoviležev nedavno za nedolžne spoznani, bi se morda gori omenjeni pretep ne bil zgodil, ker se sedaj malopridneži še ponašajo s tem, da se jim pri neki prejšnji enaki priliki nič ni zgodilo, da toraj smejo počenjati, kar hočejo. To je silna šiba, za poštene ljudi, ki nikdar niso varni pred malovrednimi razsajalci.

Te dni so nekteri slavni gospodje vozili po naši kantonski cesti, ter so imeli priliko prepričati se, v kako slabem stanu je. Potrebno bi bilo, da bi nadzorstvo cest zopet v roke dobile okrajne gosposke, ki so za nje bolj skrbele, kakor sedanjí cestni odbori. Sicer pa ni samo cesta slaba, ampak časi sploh so slabi in vsak človek toži svojo nadlogo.

Iz Ambrusa, 15. aprila. (Šolske in občinske zadeve.) Šola je dobrodelna naprava, v kateri se mladina izobrazuje in že

v mladosti pripravlja za to, da v starosti laglje živi in ve pravo od napačnega ločiti. Tukaj v Ambrusu vsi farmani spoznamo, da bi bilo treba novo šolo zidati, ali sedanje razmere za to niso nič kaj pripravne. Prav britko se nam je tudi zdelo, ko smo v številki 19 „Slovenca“ brali, da so nekteri starši tako zanikarni, da svojih otrok nočejo v šolo pošiljati in jih raje puščajo pri kozjih krdelih kratkega časa, kakor pa v šoli poduka iskati. Pa to ni vseskozi istinito, in če je kedaj tako bilo, bode gotovo v tem oziru tudi pri nas čedalje bolje.

Naj še omenim, da imamo tudi pri občinskem predstojništvu neko premembo. Naš prejšnji župan je bil vedno v nasprotovanju z našim prejšnjim g. župnikom, kterega smo ves čas prav radi imeli, in je tudi sicer premalo skrbel za občinski blagor, zato smo ga pa odslovili. Možu je to sicer jako hudo dejalo, ker je silno rad županoval, pa morda bodo kje drugje pri volji izvoliti si ga za občinskega načelnika, ker ga pri nas več ne moremo imeti.

Domače novice.

V Ljubljani, 18. aprila.

(Valvazorjeve kronike) prišel je na svitlo 31. snopič, ki obsega nadaljevanje VIII. knjige, t. j. popis raznih redov in far, svetnikov, patriarhov in škofov.

(Ogenj), o katerem smo zadnjič poročali, ni bil v Vevčah, ampak nekje pri Udmatu in ni napravil nobene škode. Neki kmet je namreč požigal nakopičene smeti, pa tega prej ni naznanil čuvaju na gradu, ki je zapazivši ogenj mislil, da gori kakšno poslopje ter s strelom dal navadno znamenje.

Razne reči.

— Poslanico smo dobili iz Novega mesta, v kateri „neimenovani igralec“, sklicevaje se na kritiko v št. 38 „Slovenca“ naznanja, da se umakne z gledališnega odra, na katerem se je trudil kot diletant 12 let. Nam se zdi taka občutljivost prehuda; kritika ni imela in nima namena koga žaliti, ampak opozorovati na napake in jih na ta način odpraviti; zato se nadejamo, da g. pisalec še dalje ostane delaven za domačo reč, in iz ravno tega vzroka tudi nismo priobčili cele poslanice, v kateri se takorekoč poslavlja od novomeškega občinstva, ampak smo le s temi vrsticami skušali vstreti njegovi volji.

— Iz Mokronoga se nam 16. aprila piše: Včeraj popoldne ob solnčnem zahodu se je z Žalostne gore videl velikansk dim v hribih na severozahodni strani od Št. Ruperta. Moral je biti velik požar, kakor sodimo nekje v Dolski fari. V nastalem mraku se je še dolgo plamen razločil. — Že več ko pred enim tednom so v eni noči ubežali trije hudodelci iz tukajšnje jetnišnice. Pravijo, da so jo skozi peč pobrisali. Dozdaj jim še niso prišli na sled.

— Izvrstne „Linzer theol. Quartalschrift“ prišel je ravnokar na svitlo drugi snopič, ki nam prinaša mnogo enako mikavnega in podučnega berila, kakor prvi, kar priča sledeči obseg njegov: I. Ein Blumenstrauß zum 25jähr. Bischofsjubiläum unseres hochw. Oberhirten. II. Wichtigkeit der kirchlichen Vereine und Bruderschaften. Von Canonicus Anton Erdinger in St. Pölten. III. Das Beichtgeheimniß. I. Aus den hinterlassenen Schriften des sel. Prof. Dr. Josef Reiter. IV. Das Leiden Christi. II. Von Prof. Dr. Schmid in Linz. V. Lebensregeln für Cleriker aus dem Briefe des hl. Hieronymus an Nepotian. Von Dechant B.

Höllrigl. VI. Die Wunder in der katholischen Kirche und J. Frohschammer. Von P. Resch S. J. in Linz. VII. Homiletische Briefe. Von J. Trinkfass in Ried. VIII. Gemeinssames über Kirchenmalerei. V. P. Virgil Gangl. IX. Pastoralfragen und Fälle: 1.) Der katholische Pfarrer in ämtl. Verkehr mit confessionslosen Pfarrinsassen. V. Domcapitular Dr. Dworzak in Wien. 2) Unterschied zwischen dem canonischen und bürgerlich-österreichischen Eherechte. Von Prof. Dr. Hiptmayr in Linz. 3) Ein Ehefall über den parochus proprius. Von Prof. Dr. Ottokar v. Gräfenstein in Admont. 4) Sacrilegium reale in Betreff der Paramente. V. Dr. Scheicher. 5) Ein „heiliges Grab.“ Von Prof. J. Gundlhuber. 6) Auch eine passive Assistenz. Von Pfarrprov. Ferd. Stöckl 7) Verhalten des kath. Seelsorgsklerus in der Diaspora gegenüber der obligatorischen Civilehe. Von Monsig. J. B. Spanlang, Consistorialrath. 8) Ein Patentalinvalide heirathet seine Stiefschwester. Von Pfarer M. Geppel in Opponitz. 9) Löschungsfähige Quittung. Von Consistorialsekretär A. Pinzger. 10) Regeln für die Provisur kranker Kinder. Von P. Fabiani. 11) Religionsbekenntniß unehelicher Kinder. 12) Eintragung in die neuen Grundbücher. Von A. Pinzger. X. Der 7. und 20. Februar 1878. Von Dr. J. Scheicher. XI. Literatur: 1) Der Klerus als Beförderer von Patriotismus und Sitte. Von Dr. Scheicher. 2) P. A. Ricker. Leitfaden der Pastoraltheologie. Recensirt v. k. k. Hofkaplan Dr. Steiner in Wien. Hamma. Gischichte und Grundfragen der Metaphysik, — Hurter Theol. Dogm. compendium Tomus II. Recensirt von Prof. Dr. Fuchs in Linz. 5) Weber. Das staatliche Eherecht. Rec. v. Prof. Dr. Hiptmayr. 6) Haringer. Clemens M. Hofbauer. Recens. von Dr. Rohling. 7) Schmitt. Sonn- und Festtagspredigten. Recens. v. Domprediger Fr. Pillinger in Linz. 8) Jarosch. Die Tugenden des E. D. G. Johannes Eudes. Recens. von P. Lucas Hausmann in Linz. 9—10) Garzia. Verheerung des hl. Josef. — Leben der sel. Marianna von Jesu. Recensirt von Dechant Höllrigl in Ybbs. 11) Pailler. Religiöse Schauspiele für Mädchen. Recens. v. Direktor A. Helletsgruber in Linz. 12) Habert. Chorgesangsschule. Rec. v. Domvikar J. Burgstaller. XII. Breve Pius IX. über die Erhebung des hl. Franz v. Sales zum Kirchenlehrer. XIII. Miscellanea: Inhaltverzeichnis von Broschüren und Zeitschriften. (Haberts Zeitschrift für kath. Kirchenmusik u. s. w.) Vsako četrletje izide snopič 8—9 tiskanih pol v osmini; II. snopič obsega pa celo 11 pol. Snopiči se izdajajo redno 15. januarija, 15. aprila, 15. julija in 15. oktobra. **Cena** celega letnika v knjigarnah ali naravnost po pošti prejemane znaša **3 gld. 50 kr.** in se najlaglje pošlje po poštah nakaznicah pod naslovom: **An die Redaction der Quartalschrift in Linz, Harrachstrasse, Nr. 9.** Naročnine se sprejemajo tudi med letom.

Zahvala.

Vsem gg. volilcem in agitatorjem, koji so s svojim neutrudljivim delovanjem pri volitvi III. razreda 12. aprila t. l. pripomogli k zmagi patrijotične domače národne stranke; potem ravno tako tudi volilcem I. razreda pri volitvi 15. aprila t. l. izreka za doseženi napredek svojo najiskrenejšo zahvalo

Národno meščanski volilni odbor.

V Ljubljani 16. aprila 1878.

Umrli so:

Od 13. do 15. aprila: Karl Schläffer, kupč, pomč. 35 l., za srčno napako. Špela Koricki, vrad. ž. 20 l., za pljučnico. Rudolf Hauptmann.

del. o. 1 d., valed slabosti. Ana Dinter, malar, o. 5. d., za čeljustnim krčem. Jožef Germ, pos. 49 l., za vtriplj. drobvoja. Marija Saler, gostiln. h. 40 l., za srčno napako. Jakob Klopčar, jetnik 33 l., za jetiko. Moric Herman, ključ. o., 16 m., za suš. Marija Duhovnik, del. v 75 l. za vođen.

Telegrafične denarne cene 17. aprila.

Papirna renta 61.52 — Sreberna renta 65.50 — Zlata renta 73.10. — 1860letno državno posojilo 111.25 Bankine akcije 795 — Kreditne akcije 213.50 — London 121.74 — Srebro 106.40. — Ces. kr. cekini 5.70. — 20 frankov 9 73 1/2.

Denarstvene cene 16. aprila.

Državni fond.	Denar.	Blago
5% avstrijska papirna renta	61.40	61.50
5% renta v srebru	65.40	65.50
4% renta v zlatu (davka prosta)	73.—	73.10
Srečke (lozi) 1854. l.	107.—	107.—
" " 1860. l., celi.	111.—	111.25
" " 1860. l., petinke	119.75	120.25
Premijski listi 1864. l.	135.—	135.40
Zemljiščine odveznice.		
Štajarske po 5%	98.50	99.50
Kranjske, koroške in primorske po 5%	90.—	91.—
Ogerske po 5%	77.90	78.—
Hrvaške in slavonske po 5%	84.50	85.50
Sedmograške po 5%	75.40	75.75
Delnice (akcije).		
Nacionalne ban	797.—	799.—
Unionske bank	60.50	60.50
Kreditne akcije	223.—	223.25
Nižoavstr. eskomptne družbe	725.—	730.—
Anglo-avstr. banke	93.75	94.—
Srečke (lozi).		
Kreditne po 100 gld. a. v.	160.25	160.50
Tržaške " 100 " k. d.	120.—	121.—
" " 50 " " "	62.—	63.—
Buđenske " 40 gld. a. v.	29.25	29.50
Salmove " 40 " " "	38.25	38.75
Palfi-jeve " 40 " " "	28.25	28.50
Clary-jeve " 40 " " "	29.50	30.50
St. Genois " 40 " " "	28.75	29.50
Windischgräts-ove " 20 " " "	25.75	26.25
Waldstein-ove " 40 " " "	22.75	23.50
Srebro in zlato.		
Ces. cekini	5.74	5.76
Napoleonsd'or	9.74	9.75
Srebro	106.65	106.75

Pretužnega srea naznanjam vsem prijateljem in znancem, da mi je umrla preljuba žena

Eliza

na porodu, dvajset let stara, zapustivši mi devet dni starega sinčka, v nedeljo 14. aprila. V Ljubljani 16. aprila 1878.

Jože Koricki,
pomočni uradnik.

Sorodnikom, prijateljem in znancem naznanjava prežalostno smrt svoje ljubeznive prvorojenke

Vikce, E. A. Kaligar,

ktera se je 11. t.m. dopoldne, stara 14 mesecev in 1 dan, po kratki bolezni v sv. raj preselila, zapustivši naji v nepopisljivi britkosti.

V Mokronogu 12. aprila 1878.

Karol in Jedviga
Kaligar,
prežalostna roditelja.

Najnovejša in najizvrstnejša podoba
papeža

Leona XIII.,

oljnotis, v veliki obliki, 68 cent. visoka in 57 cent. široka, v krasnem pravem pozlačenem okviru se dobiva po 15 gld. (ki se zamorejo plačati tudi v treh mesečnih obrokov) pri

Karl Till-u,

(6) knjigarna in prodajalnica umotvorov, muzikalij in papirja v Ljubljani.

Izdajatelj in odgovorni vrednik: Filip Haderlap.

Na Avstrijsko-Ogerskem in Nemškem je zavarovan

Wilhelm-ov

protiprotinski, protirevmatični
čaj za čiščenje krvi
kot
pomladansko zdravilo,

ktero so

kot edino zanesljivo zdravilo za čiščenje krvi

spoznali, preiskali in rabili: c. kr. vladni svetovalec in pravi učilišni profesor dr. E. Fenzl, vodja botaničnega vrta na Dunaji itd. itd., prof. Oppolzer, dr. Van Kloger v Bukarešti, dr. Rust, na Dunaji, dr. Röder na Dunaji, dr. Johannes Müller zdravniški svetnik v Berlinu, dr. zdrav. A. Groyen v New-Yorku, dr. Raudnitz na Dunaju, dr. Hess v Berlinu, dr. Lehmann v Wiesenburgu, dr. Werner v Bratislavi, dr. Mallich v Grubisempolji; praktični zdrav: Hilger v Nachlingu, Russeger v Abtesau, Truchholz v Marzalyu, Janković v Nakofalvi, in mnogi drugi zdravniki

1. pri revmatičnih napadih,
2. pri protinu,
3. pri trebuš. napadih pri ljudeh, ki veliko sedé,
4. pri raztegnjenih in zagnjetenih jetrih,
5. pri spuščanjih vlasti lisajih,
6. pri sifilitičnih boleznih,
7. kot pripravno zdravilo pri rabljenji mineralnih voda zaradi omenjenih bolezni,
8. namesto mineral. voda pri omenjenih boleznih

Edino pravega izdeluje

Franc Wilhelm, lekar v Neunkirchen.

Zavitek za osemkratno rabo, po ukazu zdrav. nikovega pripravljen, s podukom, kako se rabi, vraznih jezicah stane 1 gl., kolek in zavijanje 10 kr. Svarilo Vsakdo naj se varuje pred ponarejenim čajem, ter naj zahteva vselej edino le „Wilhelmov protiprotinski protirevmatični čaj za čiščenje krvi“ (Wilhelms antiartritischen antirheumatischen Blutreinigungsthee), ker so čaji, ki se nahajajo samo pod imenom protiprotinski protirevmatični čaj za čiščenje krvi samo ponarejene reči, ki naj se nikar ne kupujejo.

Da je za p. i. občinstvo prilicnejše, prodajajo pravi Wilhelmov protiprotinski protirevmatični čaj ti le gospodje:

V Ljubljani: Peter Lasnik; v Postojni: Jos Kupferschmidt, lekarničar; v Zagrebu: Sig. Mitlbach, lekar; v Borgu: Giuseppe Betaniji, lekar; v Bruku na Muri: Albert Langer, lekar; Bozenu Franz Waldmüller, lekar; v Brunecku: J. G. Mahl; v Belovaru: Rud. Svoboda, lekar; v Brixenu: Leonh. Staub, lekar; v Plibergu: Jan. Neusser, lekar; v Celju: Baumbachova lekarna in Fr. Rauscher; v Korminu: Hermes Codolini, lekar; v Kortini: A. Cam. brazzi; v Deutsch-Landsbergu: Müllerjevi dediči; v Oseku: J. C. pl. Dienes, lekar in Jož. Go. betzky, lekar; v Fürstfeldu: A. Schreckenfuß, lekar; v Frohnleutenu: v Blumauer; v Brežah: O. Russheim, lekar in A. Aichinger, lekar; v Gorici: A. Franzoni, lekar; v Gradcu: J. Burgleitner, lekar; v Guttingu: S. Vatterl; v Grubisnem polji: Jos. Malich; v Gospiču: Valentin Vovk, lekar; v Grafendorfu: Jos. Kaiser; v Mohorju: Jos. M. Richter, lekar; v Hallu (na Tirolskem): Leop. pl. Aichinger, lekar; v Judenburgu: F. Senekovič v Inichenenu: J. Stapf, lekar; v Jmstu: Vilh. Deutsch, lekar; v Ivaniču: Ed. Tolovič, lekar; v Karlovcu: A. E. Katkič, lekar in J. Benič; v Celovcu: Karl Klemenčič; v Kindsbergu: J. Karinič; v Kapfenbergu: Turner; v Knittelfeldu: Vilh. Vischner; v Kranju: Karl Savnik, lekar; v Liencu: Fr. pl. Erlach, lekar; v Leobnu: Jan. Pefereschy, lekar; v Mariboru: Alojzij Quandest; v Metliki: Alfred Matter, lekar; v Münzschlagu: Jan. Danzer, lekar; v Muravu: Jan. Steyrer; v Mitrovici: A. Kerstenovič; v Malsu: Ludvig Pöll, lekar; v Neumarktu (na Štajarskem): Karl Mally, lekar; v Otočcu: Edv. Tomaj, lekar; v Mozirji: Jan. Tribuč; v Ptujcu: C. Girod, lekar; v Postrvaru: L. C. Junginger; v Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekar; v Roveredu: Rihard Thales, lekar; v Rottenmannu: Franz X. Illing, lekar; v Samoboru: F. Schwarz, lekar; v Šebenu: Peter Beros, lekar; v Strazburgu: J. V. Corton; v Št. Vidu: Julian Rippert; v Radgoni: Cezar E. Andrieu, lekar; v Stainzu: V. Timoušek, lekar; v Zemunu: D. Jovanovičev sin; v Šplitu: Venatio pl. Grazio, lekar; v Schladersu: B. Würstl, lekar; v Trstu: Jak. Seravalle, lekar; v Tridentu: Ant. Santoni v Trebižu: Eng. Eberlin, lekar; v Belaku: Math. Fürst; v Vukovaru: A. Kraicovics, lekar; v Vinkovcih: Fridr. Herzig, lekar; v Varaždinu: dr. A. Halter, lekar; v Slovenjem gradu: Jos. Kaligarič, lekar in g. Kordik, lekar; v Slovenski Bistrici: Adam pl. Gutkovski, lekar; v Senji: Jos. Accurti, lekar; v Zadru: B. Andravič, lekar, v Zlataru: Jan. Pospisil, lekar. (3)

Gospodu

Franc Wilhelm-u,

lekarničarju v Neunkirchenu.

Dunaj, 13. maja 1876.

Rastline, ki se rabijo za pripravo Wilhelm-ovega „Schneebergs Kräuter-Allopa“, se odlikujejo po svojih omehčevalnih in aromatičnih delih.

Ti Wilhelmovemu „Schneebergs Kräuter-Allopu“ dajejo tisto zdravilno moč, ki je imela že toliko uspehov pri vsih boleznih sopolnih organov, kar s tim potrjuje

Edvard Fenzl m. p.

c. kr. vladni svetovalec, vitez rusk. Aninega reda II. vrste, komandir it. kron. reda, of. meks. Quad. reda, vitez bras. kr. reda in belg. L. reda, dr. fil. in zdrav., redni javni prof. botanike na dunajskem vseučilišču in vodja botan. vrta, ud. akad. znanstev in fil. fakultete na Dunaji, adj. akad. Leop. Kar. in častni in pravi ud. več učenih družb domačih in vnanjih, pravi ud. mat. prirodopis. družbe, ces. akad. znanstev, vodja botan. dvornega muzeja, vseuč. vrta, c. kr. botaničnega kabineta, v dvornem poslopi I. na Dunaji.

Wilhelmov „Schneebergs Kräuter-Allopu“ je po prepričanju najbolj slovečih zdravnikov pokazal svojo posebno zdravilno moč pri vnetici vratu, kašlju, hripavosti, gripi, nahodu prsnih težavah, zazlivenosti, težki sapi, bodljajih, zadušnem kašlju, in pri pričeti jetiki

Cena flaši s podukom vred je 1 gld. 25 kr. V Avstriji-Ogerskej in na Nemškem zavarovano.

Edino pravega izdeluje

Franc Wilhelm, lekar v Neunkirchenu, pri Dunaju, pri katerem se naj naročuje. Prodajajo ga pa tudi:

V Ljubljani: Peter Lasnik; v Postojni: J. A. Kupferschmidt, lekarničar; v Zagrebu: Sig. Mitlbach, lekarničar; v Bozenu: F. Waldmüller, lekarničar; v Borgu: Jos. Bettanini, lekarničar; v Brunecku: J. G. Mahl; v Brixenu: Leonard Staub, lekarničar; v Celju: Baumbach-ova lekarna in Fr. Rauscher; v Oseku: J. C. pl. Dienes, lekarničar; v Frohnleutenu: Vincenc Blumauer; v Brežah: Ant. Aichinger, lekarničar; v Feldbachu: Jos. Köniß, lekarničar; v Gospiču: Val. Vovk, lekarničar; v Glini: Ant. Haulik, lekarničar; v Gorici: A. Franzoni, lekarničar; v Gradcu: Wend. Trnkoczy, lekarničar; v Hallu na Tirolskem: Leop. pl. Aichinger, lekarničar; v Inšpruku: Franc Winkler, lekarničar; v Inichenenu: J. Stapf, lekarničar; v Ivaniču: Ed. Tolovič, lekarničar; v Jaski: Aleks. Herzič, lekarničar; v Celovcu: Karl Klemenčič; v Karlovcu: A. E. Katkič, lekarničar; v Koprivnici: Maks Werli, lekarničar; v Kranju: Karl Šavnik, lekarničar; v Knittelfeldu: Vilh. Vischner; v Kindbergu: J. K. Karinič; v Liencu: Fr. pl. Erlach, lekarničar; v Mariboru: Alojzij Quandest; v Meranu: Vilh. pl. Pernwerth, lekarničar; v Malsu: Ludv. Pöll, lekarničar; v Muravu: Jan. Steyrer; v Ptujcu: C. Girod, lekarničar; v Petervaradinu: R. Deodattovi dediči; v Radgoni: Cezar E. Andrieu, lekarničar; v Roveredu: Rihard Thales, lekarničar; v Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekarničar; v Trstu: E. Zanetti, lekarničar; v Belaku: Ferd. Scholz, lekarničar; v Vukovaru: A. Kraicovics, lekarničar; v Vinkovcih: Fridr. Herzig, lekarničar; v Varaždinu: dr. A. Halter, lekarničar; v Slovenjem gradu: G. Kordik, lekarničar; v Zadru: V. Andravič, lekarničar. Kdor hoče prevzeti zalogo, naj se pismeno obrne do mene. (3)

Neunkirchenu pri Dunaju (na Dolenjem Avstrijskem) **Franc Wilhelm** lekarničar.

P. i. občinstvo naj vselej odločno zahteva **Wilhelmov Schneebergs Kräuter-Allopu**, ker le jaz sam izdelujem pravega in so izdelki, ki se nahajajo pod imenom: **Juliji Bittnerjev Schneebergs Kräuter-Allopu** le nevedni ponaredki, pred kterimi posebno svarim.

Najprimernejše darilce

za

pridne otroke

ste povesti:

1. **Hanani, ali zadnji dnevi Jeruzalema, in**

2. **Zadnji dnevi Ogleja.**

Knjižici obsegate okoli 180 strani in se dobivate mehko vezani po 30 kr. pri opravištvu „Slovenca“, ki po želji preskrbi tudi ličnejši vezanje. Kdor jih naroči deset, dobi eno knjižico po vrhu. (1)

Blaznikovi dediči v Ljubljani.